

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3403/2545

บริษัท จีอีแคปปิตอล (ประเทศไทย) จำกัด โจทก์
บริษัท เกษมกิจคอนสตรัคชั่น จำกัด กับ จำเลย
พวก

ป.วิ.พ. มาตรา 59, 208 เดิม, 243

พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12

โจทก์ ยื่นฟ้องต่อศาลชั้นต้นขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระค่าเช่าให้โจทก์ ปรากฏว่า บริษัทจำเลยที่ 1 ได้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลแพ่ง จำเลยที่ 1 ย่อมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) แต่ผู้เดียวเพราะเป็นเรื่องเฉพาะตัวของ จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ในฐานะผู้ค้าประกันไม่อาจได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4)เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 เพราะจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มิได้มีฐานะเป็นผู้ร่วมร้องขอหรือลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการดังกล่าวด้วย ดังนั้น จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จึงไม่ได้รับประโยชน์จากการที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนของ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ต่อไปได้ แม้ศาลแพ่งจะมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการจำเลยที่ 1 ก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ก็ตาม

จำเลยที่ 4 กล่าวมาในคำร้องขอให้พิจารณาใหม่เพียงว่าจำเลยที่ 4 ขอแสดงข้อคัดค้านตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้นว่า หากจำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดี ย่อมทำให้ผลคำตัดสินหรือคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปเพราะโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง สัญญาไม่ถูกต้องเป็นโมฆะ ทำขึ้นโดยกลฉ้อฉลและโจทก์ไม่เสียหายใด ๆ จากสัญญาเท่านั้น โดยจำเลยที่ 4 มิได้แสดงรายละเอียดว่า สัญญาฉบับไหน ไม่ถูกต้องเป็นโมฆะเพราะเหตุใด ทำขึ้นโดยกลฉ้อฉลอย่างไรและเหตุใดโจทก์

จึงไม่ได้รับความเสียหายจากสัญญา เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ หาได้คัดค้านในเนื้อหาแห่งคำ
ตัดสินของศาลชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องอย่างไร หากมีการพิจารณาพิพากษาใหม่แล้วจำเลยที่ 4 จะ
ชนะคดีอย่างไร ถ้อยไม่ได้ว่าเป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณา ความแพ่ง มาตรา 208วรรคสุดท้าย

กรณีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาเช่ารถยนต์จากโจทก์โดยมีจำเลย
ที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นผู้ค้ำประกัน แล้วจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าแก่โจทก์รวมทั้งจำเลยที่ 1 มิได้
สงวนรักษาทรัพย์สินให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องของ
ทรัพย์สินที่เช่า ขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเช่ากับค่าเสียหาย รวมเป็นเงิน 92,625
บาท แก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระ
เสร็จ

จำเลยทั้งสี่ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา

ศาล ชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระเงินจำนวน 52,125 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์กับให้จำเลยทั้ง
สี่ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 2,000บาท เฉพาะค่าขึ้นศาล
ให้ใช้แทนตามจำนวนทุนทรัพย์เท่าที่โจทก์ชนะคดี

จำเลย ทั้งสี่ยื่นคำร้องขอให้พิจารณาใหม่และขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิด
ระเบียบโดยอ้างว่า จำเลยทั้งสี่ไม่เคยทราบหรือเห็นหมายเรียก สำเนาคำฟ้อง และหมายนัดในคดี
นี้มาก่อน จำเลยทั้งสี่เพิ่งทราบว่าโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสี่เป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2542
จำเลยที่ 4 ขอดคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาล หากจำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดี ย่อมทำให้ผลของ
คำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไป เพราะ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง สัญญาไม่ถูกต้องเป็นโมฆะ ทำขึ้นโดย
กลฉ้อฉล นอกจากนี้การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีนี้ก็เป็นกรณีระเบียบ เพราะเมื่อวันที่ 30

เมษายน 2542 จำเลยที่ 1 ได้ยื่นคำร้องต่อศาลขอฟื้นฟูพิกิจการและศาลได้มีคำสั่งให้ฟื้นฟูพิกิจการของจำเลยที่ 1 ตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.พ.8/2542 ของศาลแพ่ง เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2542 โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่ คดีนี้เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2542 และคดีนี้เป็นหนี้ไม่อาจแบ่งแยกชำระได้ ศาลขอที่จะไม่รับคำฟ้องหรืองดการพิจารณาคดีนี้ตั้งแต่วันที่จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูพิกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) ที่แก้ไขใหม่

ศาล ชัน้ต้นวินิจฉัยว่า ตามคำร้องของจำเลยทั้งสี่มิได้บรรยายข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาล โดยละเอียด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 อีกทั้งการขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบต้องยื่นก่อนศาลมีคำพิพากษาจึงให้ยกคำร้องคำคำร้องให้เป็นพับ

จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์

ศาล อุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ทั้งหมด สำหรับคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้เป็นไปตามคำสั่งศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ทั้งสองศาลและค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ในชั้นนี้ให้เป็นพับ

จำเลย ทั้งสี่ฎีกาขอให้ไม่รับฟ้องจำเลยทั้งสี่และเพิกถอนกระบวนการพิจารณาของศาลชั้น ต้นที่กระทำหลังจากรับฟ้องทั้งหมดกับอนุญาตให้พิจารณาคดีของจำเลยทั้งสี่ ใหม่

ศาล ฎีกาวินิจฉัยว่า "เห็นว่า สำหรับคดีของจำเลยที่ 1 นั้นศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ไม่ฎีกา ดังนั้นคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในส่วนของจำเลยที่ 1 จึงเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 อย่างยิ่ง ทั้งยังตรงกับความประสงค์ตามคำร้องของจำเลยที่ 1 ในข้อที่ขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นที่ไม่ถูกต้องด้วย จึงไม่มีประโยชน์ที่ศาลฎีกาจะต้องวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ 1 อีกต่อไป คดีนี้มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ซึ่งศาลฎีกาได้ส่งรับมาเป็นข้อแรกว่า โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสี่เป็นคดีเดียวกัน การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นใน ส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 จะมีผลถึงกระบวนการพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ด้วยหรือไม่ ได้ความจากคำร้องของจำเลยทั้งสี่ว่า ตามคดีหมายเลขแดงที่ ล.พ.

8/2542 ของศาลแพ่งซึ่งศาลแพ่งได้รับคำร้องขอของผู้ร้องขอไว้พิจารณานั้น คงมีแต่จำเลยที่ 1 คดีนี้ที่เป็นผู้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูพิจารณาจำเลยที่ 1 จึงได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) แต่ผู้เดียวหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นเรื่องเฉพาะตัวของ จำเลยที่ 1 และโจทก์ก็สามารถแยกฟ้องจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ให้รับผิดตามสัญญาจำประกัน ได้อยู่ แล้ว ดังนั้น แม้จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จะถูกโจทก์ฟ้องให้รับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้จำประกัน เป็นคดีเดียวกันกับคดีของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก็ไม่อาจได้รับความคุ้มครองตาม พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) ที่แก้ไขใหม่เช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 เพราะ จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มิได้มีฐานะเป็นผู้ร่วมร้องขอหรือถูกหนีในคดีฟื้นฟูพิจารณาจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 จึงไม่ได้รับประโยชน์จากการที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการ พิเคราะห์และยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ซึ่งการที่จำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 มา ยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นพิจารณาคดีนี้ใหม่นั้นก็ชี้ให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เองได้ยอมรับอยู่ ในตัวแล้วว่าศาลชั้นต้นมีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีใน ส่วนของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ได้ คดีจึง ฟังได้ว่าศาลชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ต่อไปได้แม้จำเลย ที่ 1 คดีนี้ศาลแพ่งจะมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูพิจารณาจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ก่อนโจทก์ฟ้องคดีนี้ก็ตามฎีกา ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

มี ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่ศาลฎีกาสั่งรับไว้ข้อต่อไปว่าคำร้อง ขอให้พิจารณาใหม่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ได้กล่าวโดยละเอียดชัดเจนซึ่งข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ ขาดของศาลชั้นต้นชอบ ด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 208 วรรคสุดท้าย หรือไม่ ศาลฎีกาได้ตรวจคำร้องของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 แล้วปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 มิได้กล่าว มาในคำร้องเป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้นเลย คำร้องของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงไม่ ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 208 วรรคสุดท้าย ส่วนจำเลยที่ 4 ก็ กล่าวมาในคำร้องเพียงว่าจำเลยที่ 4 ขอแสดงข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลชั้นต้นว่า หาก จำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดี ย่อมทำให้ผลคำตัดสินหรือคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปเพราะ โจทก์ ไม่มีอำนาจฟ้อง สัญญาไม่ถูกต้องเป็นโมฆะ ทำขึ้น โดยกลฉ้อฉลและ โจทก์ไม่เสียหายใด ๆ จาก สัญญาเท่านั้น โดยจำเลยที่ 4 มิได้แสดงรายละเอียดว่าสัญญาฉบับไหนไม่ถูกต้องเป็น โมฆะ เพราะเหตุใด ทำขึ้น โดยกลฉ้อฉลอย่างไรและเหตุใดโจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหายจากสัญญา ถือว่าเป็นคำร้องที่ไม่มีรายละเอียดชัดเจนว่าคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้ จำเลยที่ 4 แพ้คดีไม่ ถูกต้องอย่างไรบ้าง แม้จำเลยที่ 4 จะกล่าวมาด้วยว่า จำเลยที่ 4 ขอแสดงข้อคัดค้านคำชี้ขาดตัดสิน

ของศาลชั้นต้น หากจำเลยที่ 4 มีโอกาสต่อสู้คดียอมทำให้ผลของคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปก็เป็นการกล่าวอ้าง ลอย ๆ หาได้คัดค้านในเนื้อหาแห่งคำตัดสินของศาลชั้นต้นว่าไม่ถูกต้องอย่างไร หากมีการพิจารณาพิพากษาใหม่แล้ว จำเลยที่ 4 จะชนะคดีอย่างไร ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อคัดค้านคำตัดสินชี้ขาดของศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 208 วรรคสุดท้าย ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าคำร้องของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 208 วรรคสุดท้าย จึงต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นเดียวกัน

อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ว่า โจทก์ฟ้องคดีนี้ภายหลังจากศาลแพ่งมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของจำเลยที่ 1 และศาลชั้นต้นรับฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษา ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/12(4) แล้วมีคำพิพากษาให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาและยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 โดยมีได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาแก้ไขเป็นว่าไม่รับคำฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 มาด้วยยังไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง"

พิพากษา แก้เป็นว่า "ไม่รับคำฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

(สุรชาติ บุญศิริพันธ์ - กำพล ภู์สุดแสง - วสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)